

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3977/2023
21.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Весне Субић, Мирјане Андријашевић, Добриле Страјина и Драгане Милосављевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., које заступају Димитрије Ђукић и Немања Новаковић, адвокати из ..., против туженог Јавног предузећа Пошта Србије, кога заступа пуномоћник Вељко Грковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4396/22 од 23.05.2023. године, у седници одржаној 21.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4396/22 од 23.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4396/22 од 23.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 695/21 од 18.07.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима на име неисплаћеног дела зараде исплати износе ближе наведене у изреци првостепене пресуде, са припадајућом затезном каматом, као и обрачунату затезну камату у износима наведеним у изреци пресуде. Ставом два изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 509.440,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4396/22 од 23.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог као неоснована и пресуда Основног суда у Сомбору П1 695/21 од 18.07.2022. године потврђена. Ставом два изреке одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су доставили одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама тужене, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцима на име неисплаћеног дела зараде, а сходно предвиђеном коефицијенту и уговора о раду, а одлуке нижестепених судова донете су применом одговарајућих одредби материјалног права и не одступају од постојеће судске праксе о обавези послодавца да те исплате врши у складу са одредбама уговора о раду и одредби чл. 104, 105. и 106. Закона о раду. Битна повреда одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представљају разлоге за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијом туженог се не указује на другачије одлуке донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизија тужене, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) и утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, дозвољеност ревизије цени се применом одредбе члана 403. став 3. истог Закона којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 15.07.2021. године, а вредност предмета спора у парници за исплату накнаде за сваког тужиоца појединачно је различита у погледу висине, а не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Из тога произилази да ревизија тужене није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
др Илија Зиндовић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић